

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

De Sacramentis In Genere

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XVIII. De caractere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53925](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53925)

reddere hominem plenè spiritualem, tribuit Paulus soli Circumcisioni Christianæ, id est, Baptismo. Circumcisio enim Iudaica non totum corpus, sed vnam particulam circumcidebat.

Argumentum QVINTVM est Kemnitij, pag. 67. ex Paulo ad Hebr. 13. *Christus Iesus heri, & hodie, ipse & in secula.*

RESPONDEO., argumentum si quid concludit, tantùm concludere Sacramenta vetera idem significare, quod nostra significant, nimirum Christum, qui erat in Testamento veteri latens in figuris, & vaticiniis. At ne hoc quidem concludit. Nam Apostolus loquitur de fide, & doctrina, non de Sacramentis: vult enim credi, Christum esse æternum, non temporalem, vt somniabant hæretici.

CAPVT XVIII.

De caractere.

SEQVITVR TERTIA quæstio de effectu Sacramentorum, quæ est de caractere: an scilicet Sacramenta aliqua imprimant in anima indelebilem characterem. Tria dicemus, PRIMO, quid aduersarij sentiant de caractere. SECVNDO, quæ sit sententia ac doctrina Catholicorum de caractere. TERTIO, demonstrabimus ex Scriptura, Patribus, & rationibus hanc veritatem. Ex quibus argumenta aduersariorum euanescent.

Quoad PRIMVM Ioannes Wiclefus lib. 4. Trialogi, cap. 15. (teste Thoma Waldensi tomo 2. de Sacramentis, cap. 109.) characterem Sacramentalem affirmat nec Scriptura, nec ratione posse probari. Idem hoc tempore docent omnes hæretici, ac imprimis Ioannes Calvinus in antidoto Concil. sess. 7. can. 9. & Martinus Kemnitius in 2. p. Examin. pag. 129 & seq. & Tilmannus Heshusius in lib. de errorib. Pontificiorum tit. 5.

Argumenta sunt tria, quibus vtitur Kemnitius PRIMVM, quod in Scripturis, & Patribus de caractere isto mirum silentium sit. Quod argumentum etiam Caluini est; & ex his, quæ dicemus, per seipsum corruet.

SECVNDVM est, quòd inter ipsos etiam Scholasticos ni-

R 5 hil

hil sit certum; id quod ex Gabriele probat. Et hoc etiam argumentum paulò post euanesceat.

TERTIVM, quòd primus auctor, siue excogitator characteris fuerit Innocentius III. Papa, qui multa mala partim creuit, partim etiã fecit, ac inter alia Othonem Imperatorem creari curauit, ac postea eundem excommunicauit, ac deponi fuit. In quo argumento duo sunt mendacia. **VNUM**, quòd Innocentius III. excogitauerit primus characterem; quòd mendacium est Nam idem Innocentius cap. Maiores, extra de Baptismo, refert opinionem quorundam dicentium eos, qui baptizantur, recipere tantum characterem, ut illis qui baptizantur ficti. Non ergo ipse primus excogitauit characterem.

ALTERVM, quòd idem Pontifex malus fuerit. fuit enim ex laudatissimis Pontificibus. Nam ut omittam opera eius, sermos de contemptu mundi, sermones, & epistolas, quæ pietatem spirant: laudatur ab omnibus historicis, ut optimus, & doctissimus. Ac ut omittam Italicos, Blondum, Platinam, & alios, solùm audiamus testimonium duorum Germanorum.

Albertus **KRANTZIVS** homo Germanus, & qui ante Lutheranas contentiones scripsit, proinde nec odio, nec amore ducebatur, lib. 9. Metropolis, cap. 1. *Laudabilia*, inquit, *scripsit, multa constituit.* Et lib. 12. cap. 2. *Præfuit*, inquit, *Innocentius III. Pontifex, cui parem multa doctrina, rerum magnificentia, et illa non habuit.* Idem lib. 7. Saxoniam, cap. 7. scribit, Othonem Imperatorem rebellem Ecclesiæ fuisse, & ideo nihil ei prosperum successisse, & tandem in morte summum dolorem, & contritionem ob id peccatum habuisse, adeò, ut etiam iuberet ab infimis famulis domus suæ in signum pœnitentiæ collum sibi pedibus conculcari: quæ certe pœnitentia non Papam, sed Imperatorem errasse docet.

Abbas **VRSBERGENSIS**, item Germanus; & qui tempore Innocentij vixit, & non bene erga eum affectus fuit, quòd studeat Philippo Imperatori, cui Papa aduersabatur? & denique quem solùm Kemnitius citat contra Innocentium; iste, inquam, auctor rectissimè de illo sensit. Nam ubi scribit de Philippo Imperatore, dicit, non esse credendum, quòd Papa voluntatem suam Deo præferre voluerit, licet Philippo aduersaretur, quòd est dicere Papam non malo animo, sed ex aliqua falsa informatione non fauisse Philippo. Et infra loquens de

excom.

excommunicatione Othonis dicit, Othonem contra iuramentum Domino Papæ factū inuasisse hostiliter, & sibi usurpare voluisse terras S. Petri. Item addit Papam pro bono pacis omnes iniurias tolerare voluisse, & tamen ne sic quidem potuisse flecti Othonis obstinationem. Ibidem dicit Papam ut fortem virum, & in Domino confidentem tria ardua negotia peregrisse, nimirum Othonis depositionem, expeditionem pro auxilio terræ sanctæ, & Concilium generale maximum & Ecclesiæ utilissimum.

CAPVT XIX.

De caractere sententia Catholicorum.

 VANTVM ad SECUNDVM, sententiam Catholicorum aliquot propositionibus complectemur: quibus comprehendam solutiones omnium questionum, quas Kemnitius attingit, & de quibus dicit, nihil esse certum.

PRIMA: *Signum aliquod spirituale animæ imprimitur in quibusdam Sacramentis, quod character appellatur.* Hæc est omnium Catholicorum in 4. d. 6. & habetur expressè in Conciliis generalibus Florent. in Instructione Armenorum. & Trident. sess. 7. can. 9. Est autem NOTANDVM, Theologos aliquos, ut Durandum in 4. d. 4. q. 1. & Scotum dist. 6. q. 9. & Gabrielem ibidem quæst. 2. admittere quidem characterem, sed quædam docere, quæ videntur facere pro Kemnitio. Primò Durandus dicit, characterem nō esse aliquid reale distinctum ab anima, sed esse solum respectum rationis: tamen ibidem dicit, characterem non esse debere negari, & hoc omnes Theologos dicere. Igitur Durandi dubitatio non est de caractere an sit, sed quid sit. Porro ceteri omnes fatentur characterem esse aliquid reale distinctum ab anima. Scotus dubitat de ratione probandi characterem, ac dicit non posse probari ex aliquo manifesto Scripturæ testimonio, vel etiam ex Patribus: tamen ob Ecclesiæ auctoritatem non dubitat esse certissimum dari characterem. Gabriel dubitat etiam, an Ecclesia id definiarit, tamen dicit, esse præsumptuosum negare characterem: his enim verbis vtitur in fine primi dubij. Ceteri omnes non solum Ecclesiæ auctoritate, sed etiam Scripturis, & Patribus, docent characterem

characterem